

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Αριθμός Εβδομήντα

Από τις Αρχαίες Πλάκες στις Σύγχρονες Ευθύνες: Αποκαλύπτοντας την Πορεία της Διαθήκης

Jeff Pippenger
2024-02-03

Όταν ο Κύριος συνήψε διαθήκη με τον αρχαίο Ισραήλ, έδωσε δύο πλάκες ως θεμέλιο και σύμβολο της διαθηκικής σχέσεως. Οι δύο πλάκες προσδιόριζαν επίσης την ευθύνη του αρχαίου Ισραήλ να παρουσιάσει στον κόσμο μία ζώσα μαρτυρία των δύο πλακών. Όταν ο Κύριος συνήψε διαθήκη με τον σύγχρονο Ισραήλ, έδωσε δύο πλάκες ως θεμέλιο και σύμβολο της διαθηκικής σχέσεως. Οι δύο πλάκες προσδιόριζαν επίσης την ευθύνη τους να παρουσιάσουν στον κόσμο μία ζώσα μαρτυρία και των τεσσάρων πλακών.

Οι δύο πλάκες δόθηκαν στον κυριολεκτικό αρχαίο Ισραήλ αμέσως αφού ο Θεός τον ελευθέρωσε από την κυριολεκτική δουλεία της αιγυπτιακής αιχμαλωσίας και τον οδήγησε μέσα από την απογοήτευση της διάβασης της Ερυθράς Θαλάσσης. Η χρονική περίοδος κατά την οποία ο κυριολεκτικός αρχαίος Ισραήλ βρισκόταν σε δουλεία είχε προσδιορισθεί συγκεκριμένα στην προφητεία ως τετρακόσια τριάντα έτη, και ενώ βρισκόταν σε δουλεία ο κυριολεκτικός αρχαίος Ισραήλ λησμόνησε και έπαυσε να τηρεί το Σάββατο της εβδομής ημέρας.

Οι δύο πλάκες δόθηκαν στον πνευματικό σύγχρονο Ισραήλ αμέσως αφού ο Θεός τον ελευθέρωσε από την πνευματική δουλεία της καθολικής υποταγής και τον οδήγησε μέσα από τη μεγάλη απογοήτευση του 1844. Η χρονική περίοδος κατά την οποία ο πνευματικός σύγχρονος Ισραήλ βρισκόταν σε δουλεία είχε προσδιορισθεί με ακρίβεια στην προφητεία ως χίλια διακόσια εξήντα έτη, και ενώ βρισκόταν σε δουλεία ο πνευματικός σύγχρονος Ισραήλ λησμόνησε και έπαυσε να τηρεί το Σάββατο της εβδομής ημέρας.

Στην ίδια ακριβώς ιστορική στιγμή κατά την οποία ο Θεός παρέδιδε στον Μωυσή τις δύο πλάκες για να τις μεταφέρει στον αρχαίο Ισραήλ, ο αδελφός του, ο Ααρών, κατασκεύαζε ένα χρυσό ομοίωμα μόσχου. Οι δύο πλάκες των Δέκα Εντολών μαρτυρούν ότι ο Θεός είναι Θεός ζηλότυπος, και η ζηλοτυπία Του εκδηλώνεται ιδιαίτερος εναντίον της ειδωλολατρίας· και ενώ ο Μωυσής κατέβαινε από το όρος, ο αρχαίος Ισραήλ χόρευε γυμνός γύρω από ένα χρυσό ομοίωμα που είχε κατασκευασθεί από εκείνον ο οποίος είχε εκλεγεί ως εκπρόσωπος του Θεού.

Και ο Μωυσής ανήγγειλε στον Ααρών όλους τους λόγους του Κυρίου, ο οποίος τον είχε αποστείλει, και όλα τα σημεία τα οποία τον είχε προστάξει να εκτελέσει. Και ο Μωυσής και ο Ααρών πήγαν και συνήγαγαν όλους τους πρεσβυτέρους των υιών Ισραήλ· και ο Ααρών ελάλησε όλους τους λόγους που ο Κύριος είχε λαλήσει προς τον Μωυσή, και έκανε τα σημεία ενώπιον του λαού. Έξοδος 4:28–30.

Ο αδελφός του προφήτη, ο οποίος ηγήθηκε του αρχαίου Ισραήλ κατά την ιστορία της διαθήκης, όταν δόθηκαν οι δύο πλάκες της διαθήκης, ήταν ο ηγέτης στην αποστασία της εικόνας της ζηλοτυπίας. Ο σύζυγος της προφήτισσας, η οποία ηγήθηκε του σύγχρονου Ισραήλ κατά την

ιστορία της διαθήκης, όταν δόθηκαν οι δύο πλάκες της διαθήκης, ήταν ο ηγέτης στην αποστασία του 1863, και το 1863 σηματοδοτεί την πρώτη γενεά του Αντβεντισμού ως εκπροσωπούμενη από μια εικόνα ζηλοτυπίας που τοποθετείται στην είσοδο της πύλης του θυσιαστηρίου.

Και μου είπε: Υιέ ανθρώπου, ύψωσε τώρα τους οφθαλμούς σου προς βορράν. Και ύψωσα τους οφθαλμούς μου προς βορράν, και ιδού, προς βορράν, στην πύλη του θυσιαστηρίου, η εικόνα αυτή της ζηλοτυπίας στην είσοδο. Ιεζεκιήλ 8:5.

Το «θυσιαστήριο» είναι σύμβολο του Χριστού.

«Διατρέχομεν κίνδυνον να συγχέωμεν το ιερό με το κοινό. Το άγιο πυρ από τον Θεόν πρέπει να χρησιμοποιείται εις τας προσπαθείας ημών. Το αληθινόν θυσιαστήριον είναι ο Χριστός· το αληθινόν πυρ είναι το Άγιον Πνεύμα. Τούτο είναι η έμπνευσις ημών. Μόνον όταν το Άγιον Πνεύμα οδηγεί και κατευθύνει άνθρωπον, είναι αυτός ασφαλής σύμβουλος. Εάν αποστραφώμεν από τον Θεόν και από τους εκλεκτούς Αυτού διά να ερωτήσωμεν εις ξένα θυσιαστήρια, θα λάβωμεν απόκρισιν κατά τα έργα ημών.» Selected Messages, βιβλίο 3, 300.

Η «πύλη» είναι η εκκλησία.

«Για την ταπεινή ψυχή που πιστεύει, ο οίκος του Θεού επί της γης είναι η πύλη του ουρανού. Η ωδή της αινέσεως, η προσευχή, οι λόγοι που εκφέρονται από τους αντιπροσώπους του Χριστού, είναι τα μέσα που έχει ορίσει ο Θεός για να προετοιμάσει έναν λαό για την άνω εκκλησία, για εκείνη την υψηλότερα λατρεία, στην οποία δεν δύναται να εισέλθει τίποτε το μολύνον.» Testimonies, τόμος 5, 491.

Το 1863, ο Λαοδικειακός Αντβεντισμός κατέστη νομίμως εγγεγραμμένη εκκλησία και έπαυσε να είναι κίνημα. Κατά το σημείο εκείνο «εισήλθαν» στην εκκλησιαστική ιστορία. Το 1863, η εκκλησία του Χριστού εισήλθε σε νομική ένωση με την κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών. Κατά το έτος εκείνο εισήγαγαν επίσης ένα πλαστό διάγραμμα για να αντικαταστήσει τις δύο ιερές πλάκες του Αββακούμ. Ευθύς μόλις ετοιμάσθηκε η δεύτερη πλάκα, από την άποψη της προφητικής ιστορίας, εκείνοι που προτυπώνονταν από τον Ααράν ετοίμαζαν μια πλαστή εικόνα.

Η δεύτερη Εντολή αποτελεί την πλέον συγκεκριμένη προειδοποίηση κατά της ειδωλολατρίας και της λατρείας εικόνων. Εκεί επίσης ο Θεός αποκαλύπτει τον χαρακτήρα Του ως Θεός ζηλότυπος. Εκεί ακόμη εκθέτει την αρχή ότι επιφυλάσσει την κρίση επί των ασεβών έως την τρίτη και τετάρτη γενεά. Οι Δέκα Εντολές αποτελούν αποτύπωμα του χαρακτήρα του Χριστού.

«Για την απόρριψη του Χριστού, με τα επακόλουθα που ακολούθησαν, αυτοί έφεραν την ευθύνη. Η αμαρτία ενός έθνους και η καταστροφή του οφείλονταν στους θρησκευτικούς ηγέτες.»

«Στις ημέρες μας δεν ενεργούν οι ίδιες επιρροές; Δεν ακολουθούν πολλοί από τους γεωργούς του αμπελώνας του Κυρίου στα βήματα των Ιουδαίων ηγετών; Δεν αποστρέφουν οι θρησκευτικοί διδάσκαλοι τους ανθρώπους από τις σαφείς απαιτήσεις του λόγου του Θεού; Αντί να τους εκπαιδεύουν στην υπακοή προς τον νόμο του Θεού, δεν τους εκπαιδεύουν στην παράβαση; Από πολλούς άμβωνες των εκκλησιών διδάσκεται στον λαό ότι ο νόμος του Θεού δεν είναι δεσμευτικός γι' αυτούς. Ανθρώπινες παραδόσεις, διατάξεις και έθιμα εξυψώνονται.

Η υπερηφάνεια και η αυτοϊκανοποίηση εξαιτίας των δωρεών του Θεού καλλιεργούνται, ενώ οι αξιώσεις του Θεού παραγνωρίζονται.»

«Θέτοντας κατά μέρος τον νόμο του Θεού, οι άνθρωποι δεν γνωρίζουν τι πράττουν. Ο νόμος του Θεού είναι το αντίγραφο του χαρακτήρα Του. Ενσωματώνει τις αρχές της βασιλείας Του. Εκείνος που αρνείται να δεχθεί αυτές τις αρχές θέτει τον εαυτό του έξω από τον αγωγό όπου ρέουν οι ευλογίες του Θεού.» Christ's Object Lessons, 305.

Ο χαρακτήρας του Χριστού είναι η εικόνα Του, και περιλαμβάνει το ότι είναι Θεός ζηλότυπος. Η ζηλοτυπία του Θεού εκδηλώθηκε στον Χριστό όταν δύο φορές καθάρισε τον ναό. Κατά τον πρώτο καθαρισμό του ναού, οι μαθητές που έγιναν μάρτυρες του έργου οδηγήθηκαν τότε να ενθυμηθούν ότι οι Γραφές αναφέρονταν στη ζηλοτυπία του Θεού.

Και πλησίαζε το Πάσχα των Ιουδαίων, και ο Ιησούς ανέβη εις Ιεροσόλυμα, και εύρε εν τω ιερῷ τους πωλούντας βόας και πρόβατα και περιστεράς, και τους αργυραμοιβούς καθημένους· και αφού έκαμε μαστίγιον εκ σχοινίων, εξέβαλεν όλους εκ του ιερού, και τα πρόβατα και τους βόας· και έχυσε τα νομίσματα των αργυραμοιβών και ανέτρεψε τας τραπέζας· και είπε προς τους πωλούντας τα περιστέρια· Σηκώσατε ταύτα εντεύθεν· μη κάμνετε τον οίκον του Πατρός μου οίκον εμπορίου. Και ενθυμήθησαν οι μαθηταί αυτού ότι ήτο γεγραμμένον· Ο ζήλος του οίκου σου με κατέφαγεν. Ιωάννης 2:13–17.

Στις Γραφές, τόσο στην εβραϊκή όσο και στην ελληνική γλώσσα, η λέξη «ζηλωτής» είναι επίσης η λέξη «ζηλότυπος». Είναι η ίδια λέξη. Όταν ο Χριστός καθάρισε τον ναό, εκδήλωνε τη ζηλοτυπία του Θεού, η οποία είναι γνώρισμα του χαρακτήρα του Θεού που προσδιορίζεται στη δεύτερη εντολή, και εκδηλώνεται ιδιαίτερα εναντίον της ειδωλολατρίας. Όταν ο Μωσής κατέβηκε από το όρος με τις δύο πλάκες και κατάλαβε τι είχε κάνει ο Ααρών και τι έκανε ο λαός, έσπασε τις δύο πλάκες. Οι δύο πλάκες ήταν η αληθινή εικόνα της ζηλοτυπίας, διότι ήταν φυσικές παραστάσεις που προσδιόριζαν τον Θεό ως Θεό ζηλότυπο. Όταν ο Μωσής έσπασε τις δύο πλάκες, εκδήλωνε αυτήν ακριβώς τη ζηλοτυπία που προσδιορίζεται στη δεύτερη εντολή.

Και έστράφη ο Μωσής και κατέβη από τοῦ ὄρους, και αἱ δύο πλάκες τοῦ μαρτυρίου ἦσαν ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ· αἱ πλάκες ἦσαν γεγραμμέναι ἐπὶ τῶν δύο πλευρῶν αὐτῶν· ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς και ἐπὶ τῆς ἄλλης ἦσαν γεγραμμέναι. Και αἱ πλάκες ἦσαν ἔργον Θεοῦ, και ἡ γραφή ἦτο γραφή Θεοῦ, ἐγκεχαραγμένη ἐπὶ τῶν πλακῶν. Και ὅτε ὁ Ἰησοῦς ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ λαοῦ, ἐνῶ ἐκραύγαζον, εἶπε πρὸς τὸν Μωυσῆν, Φωνὴ πολέμου εἶναι ἐν τῷ στρατοπέδῳ. Και ἐκεῖνος εἶπεν, Δὲν εἶναι φωνὴ νικητῶν ποῦ ἀλαλάζουν, οὔτε φωνὴ ἡττημένων ποῦ θρηνοῦν· ἀλλὰ φωνὴ ἀνθρώπων ποῦ ἄδουν ἀκούω. Και ἐγένετο, καθὼς ἐπλησίασε εἰς τὸ στρατόπεδον, ὅτι εἶδε τὸν μόσχον και τοὺς χορούς· και ἐξήφθη ὁ θυμὸς τοῦ Μωυσέως, και ἔρριψε τὰς πλάκας ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ και συνέτριψεν αὐτὰς κάτωθεν τοῦ ὄρους. Ἐξοδος 32:15–19.

Οι δύο πλάκες ήταν η μαρτυρία του χαρακτήρα του Θεού. Ο χαρακτήρ του Θεού είναι η εικόνα που πρόκειται να σχηματισθεί στους ανθρώπους διά της δικαιοσύνης του Χριστού. Οι δύο πλάκες είναι η αληθινή εικόνα της ζηλοτυπίας, και ο Ααρών είχε κατασκευάσει μία παραχαραγμένη εικόνα της ζηλοτυπίας ακριβώς κατά τον καιρό που η αληθινή εικόνα της ζηλοτυπίας παρεδίδετο στον αρχαίο Ισραήλ. Εκείνοι στους οποίους ο Χριστός έχει μορφωθεί εντός έχουν την εικόνα Του και την στολή της δικαιοσύνης Του· εντούτοις, οι πανηγυριστές του Ααρών εχόρευαν γυμνοί, διότι

ήσαν Λαοδικεείς. Οι Λαοδικεείς είναι «ταλαίπωροι, και ελεεινοί, και πτωχοί, και τυφλοί, και γυμνοί».

Και ὅτε εἶδεν ὁ Μωυσῆς ὅτι ὁ λαὸς ἦτο γυμνός· (διότι ὁ Ααρὼν τοὺς εἶχεν καταστήσει γυμνοὺς πρὸς αἰσχύνην αὐτῶν ἐνώπιον τῶν ἐχθρῶν αὐτῶν). Ἔξοδος 32:25.

Το 1856, επτά ἔτη πριν παραχθῆι ὁ πλαστός χάρτης, τόσο ὁ Ἰάκωβος ὅσο και ἡ Ἑλλεν Ουάιτ προσδιόρισαν ὅτι τὸ κίνημα εἶχε μεταβῆι στη Λαοδικεία κατάστασι. Το 1863, ὁ Αντβεντισμός ἦταν πνευματικῶς ἐξίσου «γυμνός» ὅσο ὁ ἀρχαῖος Ἰσραήλ ἦταν κυριολεκτικῶς «γυμνός», καθὼς χόρευαν γύρω ἀπὸ τὴν πλαστή εἰκόνα τῆς ζηλοτυπίας. Το πλαστό που εἶχε κατασκευάσει ὁ Ααρὼν ἦταν εἶδωλο ἀπὸ χρυσό, ἦταν ὁμως εἰκόνα μόσχου, δηλαδὴ θηρίου. Ἦταν εἰκόνα τοῦ θηρίου, και ἐπίσης εἰκόνα πρὸς τὸ θηρίο. Ὁ χρυσὸς μόσχος ἦταν εἰκόνα τοῦ θηρίου, ἀλλὰ εἶχε ἐπίσης ἀφιερῶθῆι στοὺς θεοὺς, τοὺς ὁποῖους ὁ Ααρὼν ἀδίκως διακήρυξε ὅτι εἶχαν ἐλευθερώσει τὸν Ἰσραήλ ἀπὸ τὴν αἰγυπτιακὴ δουλεία.

Και τὸ ἔλαβε ἀπὸ τὸ χέρι τοὺς, και τὸ διαμόρφωσε με ἐργαλεῖο χάραξης, ἀφοῦ ἔκαμε αὐτὸ μοσχάρι χωνευτό· και εἶπαν, Αὐτοὶ εἶναι οἱ θεοὶ σου, Ἰσραήλ, οἱ ὁποῖοι σε ἀνέβασαν ἀπὸ τῆ γῆ τῆς Αἰγύπτου. Και ὅταν τὸ εἶδε ὁ Ααρὼν, οἰκοδόμησε θυσιαστήριον ἐμπρὸς σε αὐτό· και ὁ Ααρὼν ἔκανε διακήρυξιν και εἶπε, Αὐρίο εἶναι εορτὴ πρὸς τὸν Κύριον. Και σηκώθησαν ἐνωρίς τὴν ἐπαύριον, και πρόσφεραν ὀλοκαυτώματα, και ἔφεραν θυσίαις εἰρηνικαῖς· και ὁ λαὸς κάθισε να φάγει και να πιεῖ, και σηκώθησαν να παίζουσι. Ἔξοδος 32:4–6.

Ὁ χρυσοῦς μόσχος ἦταν εἰκόνα θηρίου, ἀλλὰ ἦταν ἀφιερῶμένος σε ψευδεῖς θεοὺς, και ἔτσι ἦταν ἐπίσης εἰκόνα (προσφορὰ) πρὸς τὸ θηρίο. Ἡ εἰκόνα ἦταν κατασκευασμένη ἀπὸ χρυσό, ὁ ὁποῖος εἶναι τὸ σύμβολο τῆς Βαβυλώνας, και ἦταν μόσχος, ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ ἀνώτατη μορφή προσφορὰς στη λειτουργία τοῦ ἀγιαστηρίου. Ἦταν ἀφιερῶμένος στοὺς θεοὺς τῆς Αἰγύπτου. Ἡ Μυστικὴ Βαβυλώνα (διότι ὅλες οἱ προφητικαὶ μαρτυρίαι ταυτοποιοῦν τὸ τέλος τοῦ κόσμου) ἀποτελεῖται ἀπὸ μιὰ γυναῖκα που κάθεται ἐπάνω σε ἓνα θηρίο. Το θηρίο ἐπάνω στο ὁποῖο κάθεται ἡ γυναῖκα εἶναι τὰ Ἡνωμένα Ἔθνη (δέκα βασιλεῖς) και ἀποτελεῖ σύμβολο τοῦ δράκοντος, τοῦ ἀθεϊσμοῦ και τῆς Αἰγύπτου. Ἡ ἴδια ἡ γυναῖκα εἶναι παραχάραξι τῆς ἀληθινῆς ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ. Ὁ χρυσοῦς μόσχος που ὁ Ααρὼν ἀφιέρωσε στοὺς θεοὺς τῆς Αἰγύπτου προτυπώνει τὴ μεγάλη πόρνη τῆς Ἀποκαλύψεως δεκαεπτὰ, ἡ ὁποία εἶναι ἡ Βαβυλώνα (χρυσός), καθήμενη ἐπάνω σε θηρίο (Αἴγυπτος) και παραπονημένη ἐκκλησία (μόσχος).

Ταυτόχρονα ὁ Ααρὼν οἰκοδόμησε ἓνα θυσιαστήριον, τὸ ὁποῖο, ὅπως μόλις ὀρίστηκε, ἀντιπροσωπεύει τὸν Χριστό, τὸ ἀληθινὸ θυσιαστήριον. Ἐπειτα ἐγκαθίδρυσε ἓνα πλαστό σύστημα λατρείας, διότι ἀνήγγειλε εορτὴ πρὸς τὸν Κύριον τὴν ἐπόμενη ἡμέρα. Ὁ χρυσὸς μόσχος τοῦ Ααρὼν ἦταν εἰκόνα «τοῦ» και «πρὸς» τὸ θηρίο, και στήθηκε «ἐνώπιον» ἐνός πλαστοῦ Χριστοῦ, και μιὰ ἡμέρα ὀρίστηκε για να εορτάζεται τὸ ψευδές τοῦ συστήματος λατρείας.

Οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖαι εἶναι ἡ δύναμις που στήνει μιὰ εἰκόνα τοῦ θηρίου και κατόπιν ἐξαναγκάζει τὸν κόσμο να ἀκολουθήσει τὸ παράδειγμά της. Οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖαι ἔχουν τὴ δύναμις να ἐπιβάλουν αὐτὸ τὸ σύστημα λατρείας στον κόσμο, και τὸ πράττουν ἐνώπιον τοῦ θηρίου, «μπροστά» του.

Καὶ εἶδον ἄλλο θηρίον ἀναβαῖνον ἐκ τῆς γῆς· καὶ εἶχεν δύο κέρατα ὅμοια μὲ ἀρνίον, καὶ ἐλάλει ὡς δράκων. Καὶ ἀσκεῖ πᾶσαν τὴν ἐξουσίαν τοῦ πρώτου θηρίου ἐνώπιόν του, καὶ κάμνει τὴν γῆν καὶ τοὺς κατοικοῦντας ἐν αὐτῇ νὰ προσκυνήσωσι τὸ πρῶτον θηρίον, οὗ ἡ θανατηφόρος πληγὴ ἐθεραπεύθη. Ἀποκάλυψις 13:11, 12.

Ο ἄνθρωπος της αμαρτίας, ο οποίος είναι ο παπισμός, είναι το θηρίο της θαλάσσης της Αποκάλυψης δεκατρία. Όταν οι Ηνωμένες Πολιτείες λαλήσουν ως δράκων, κατὰ τον νόμο της Κυριακῆς που πρόκειται σύντομα να επιβληθῆί, τότε αρχίζουν να εξαναγκάζουν τον κόσμο να στήσει μια εικόνα στο θηρίο «ἐνώπιόν» τους. Το θηρίο που βρίσκεται ἐνώπιον των Ηνωμένων Πολιτειῶν (του θηρίου της γῆς), είναι ο παπισμός (το θηρίο της θαλάσσης). Ο παπισμός είναι ἕνας παραπονημένος Χριστός, καὶ ο Ααρὼν εἶχε στήσει τὴ χρυσή του εικόνα ἐνώπιον ἐνός παραπονημένου Χριστοῦ, διότι ο Χριστός είναι το ἀληθινὸ θυσιαστήριο. Κατόπιν ο Ααρὼν εγκαθίδρυσε ἕνα ψευδὲς σύστημα λατρείας, ὅπως παριστάνεται με τὴ διακήρυξη τῆς εορταστικῆς ἡμέρας που ἐπρόκειτο νὰ λάβει χώρα τὴν επομένη. Οἱ Ηνωμένες Πολιτείες ἐπίσης ἐπιβάλλουν ἕνα ψευδὲς σύστημα λατρείας, καὶ αὐτὸ ἐπίσης συνδέεται με μὴ παραπονημένη ἡμέρα λατρείας.

Ὅταν ο Μωυσῆς κατέβηκε ἀπὸ τὸ ὄρος, ἡ διαμάχη ἦταν μετὰξὺ τῆς ἀληθινῆς καὶ τῆς ψευδοῦς εικόνας τῆς ζηλοτυπίας—τῆς εικόνας τοῦ Χριστοῦ ἢ τῆς εικόνας τοῦ Σατανά. Το πλαστὸ συνίστατο σε ἕναν πλαστὸ Χριστὸ (το θυσιαστήριο), μὴ πλαστὴ ἐμπειρία (Λαοδικειακὴ), μὴ πλαστὴ ἡμέρα λατρείας («αὐριο εἶναι εορτὴ τοῦ Κυρίου»). Ἡ ἀνταρσία τοῦ χρυσοῦ μύσχου ἀντιπροσωπεύει τὴν ἀνταρσία τοῦ ἐπικείμενου νόμου τῆς Κυριακῆς, ἀλλὰ ἀντιπροσωπεύει ἐπίσης τὴν ἀνταρσία τοῦ Λαοδικειακοῦ Ἀντβεντισμοῦ το 1863.

Το 1863 εἰσῆχθη μὴ παραπονημένη πλάκα γιὰ νὰ συγκαλύψει τὰ κοσμήματα τοῦ ονείρου τοῦ Μίλλερ, ὅπως παρίστανται ἐπάνω στὶς δύο πλάκες τοῦ Αββακούμ. Αὐτὲς οἱ δύο πλάκες εἶχαν προτυπωθῆ ἀπὸ τὶς δύο πλάκες που ἔλαβε ο Μωυσῆς στὸ ὄρος. Το 1863 συνήφθη νομικὸς δεσμὸς με τὴν κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειῶν, τερματίζοντας ἔτσι τὸ Μιλλερικὸ κίνημα καὶ καταχωρίζοντας νομίμως τὸ Λαοδικειακὸ κίνημα ὡς τὴν ἐκκλησία των Ἀντβεντιστῶν τῆς Εβδόμης Ἡμέρας. Αὐτὴ ἡ σχέση παριστάνεται ἀπὸ τὴν εικόνα τοῦ θηρίου τοῦ Ααρὼν, ἡ ὁποία προφητικῶς ὀρίζεται ὡς ὁ συνδυασμὸς Ἐκκλησίας καὶ Κράτους, προτυπώνοντας ἔτσι τοὺς Μιλλερίτες νὰ εγκαθιδρύουν σχέση Ἐκκλησίας-Κράτους το 1863, καὶ ἐπίσης προτυπώνοντας τὶς Ηνωμένες Πολιτείες κατὰ τὸν ἐπικείμενο νόμο τῆς Κυριακῆς.

Οἱ γυμνοὶ χορευτὲς τοῦ Ααρὼν, οἱ ὁποῖοι ἀντιπροσωπεύουν τὴν κίβδηλη ἐμπειρία τῆς Λαοδίκειας, εἶναι ἀκριβῶς ὅπως εἶχε κατανῆσει τὸ Μιλλερικὸ κίνημα το 1856. Ἡ πνευματικὴ ἐμπειρία που ἀντιπροσωπευόταν ἀπὸ τοὺς χορευτὲς τοῦ Ααρὼν ἐτίθετο σε ἀντίθεση με τὴν ἐμπειρία τοῦ Μωυσῆ, ὁ ὁποῖος ἐξέφραζε τὴ ζηλοτυπία τοῦ χαρακτῆρα τοῦ Θεοῦ ἀπέναντι στὴν εἰδωλολατρία. Ἕνας «χορὸς» στὴν προφητεία εἶναι σύμβολο ἐξαπάτησης, καὶ οἱ χορευτὲς τοῦ Ααρὼν ἀντιπροσώπευαν ἐπίσης τὴν ἐξαπάτηση που ἐπιφέρει οἱ Ηνωμένες Πολιτείες, ὅταν ἐξαναγκάζουν τὸν κόσμο νὰ «χορεύει» στὸν ἦχο τῆς μάντας τοῦ Ναβουχοδονόσορα, ἐνῶ ἡ πόρνη τῆς Τύρου ἀδει τὰ ἄσματά της.

Το 1863, τὸ Λαοδικειακὸ Μιλλερικὸ κίνημα μετεξελίχθηκε στὴ νομίμως καταχωρισμένη Λαοδικειακὴ Ἐκκλησία των Ἀντβεντιστῶν τῆς Εβδόμης Ἡμέρας. Ὅπως ἐπισημάνθηκε σε

προηγούμενα άρθρα, το 1863 η Ιεριχώ ανοικοδομήθηκε, διότι η Ιεριχώ αποτελεί σύμβολο της ευπορίας της Λαοδικείας και λειτουργεί ως παραχάραξη της πόλεως της Ιερουσαλήμ. Το 1863, η εισαγωγή ενός παραχαραγμένου προφητικού πίνακα αντιπροσώπευε επανάληψη της ιστορίας του Ααρών, του χρυσού μώσχου και των χορευόντων μωρών. Η ιστορία της απελευθέρωσης στην Ερυθρά Θάλασσα έχει επανειλημμένως χρησιμοποιηθεί από την Αδελφή Ουάιτ για να καταδείξει την ιστορία του πρώιμου Αντβεντισμού, και η εφαρμογή αυτή εναρμονίζεται απολύτως με την ιστορία του Μωσέ και του Ααρών στη διαμάχη περί της εικόνας της ζηλοτυπίας.

Το 1863, η πρώτη γενεά του Λαοδικειανού Αντβεντισμού άρχισε όταν μια εικόνα ζηλοτυπίας τοποθετήθηκε στην πύλη (εκκλησία), η οποία ήταν εμπρός από το θυσιαστήριο (Χριστός). Εκείνη η πρώτη γενεά κατόπιν «εισήλθε» σε μια κλιμακούμενη ιστορία βδελυγμάτων.

Και εἶπέν μοι· Υἱὲ ἀνθρώπου, ἄρον δὴ τοὺς ὀφθαλμούς σου πρὸς τὴν ὁδὸν τοῦ βορρᾶ. Καὶ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου πρὸς τὴν ὁδὸν τοῦ βορρᾶ, καὶ ἶδον πρὸς βορρᾶν, ἐπὶ τῇ πύλῃ τοῦ θυσιαστηρίου, ἡ εἰκὼν ταύτη τῆς ζηλοτυπίας ἐν τῇ εἰσόδῳ. Ἰεζεκιήλ 8:5.

Θα συνεχίσουμε αυτές τις σκέψεις στο επόμενο άρθρο.

«Ποια είναι η κατάσταση μας σε αυτόν τον φοβερό και επίσημο καιρό; Αλλοίμονο, ποια υπερηφάνεια επικρατεί στην εκκλησία, ποια υποκρισία, ποια απάτη, ποια αγάπη για την ενδυμασία, τη ματαιότητα και τη διασκέδαση, ποια επιθυμία για υπεροχή! Όλες αυτές οι αμαρτίες έχουν συσκοτίσει τον νου, ώστε τα αιώνια πράγματα να μη διακρίνονται. Δεν θα ερευνήσουμε τις Γραφές, ώστε να γνωρίσουμε πού βρισκόμαστε στην ιστορία αυτού του κόσμου; Δεν θα γίνουμε φωτισμένοι σχετικά με το έργο που επιτελείται για εμάς κατά τον παρόντα καιρό, και σχετικά με τη θέση που εμείς ως αμαρτωλοί πρέπει να κατέχουμε ενώ αυτό το έργο της εξιλέωσης προχωρεί; Εάν έχουμε κάποια μέριμνα για τη σωτηρία των ψυχών μας, πρέπει να κάνουμε μια αποφασιστική αλλαγή. Πρέπει να εκζητήσουμε τον Κύριο με αληθινή μετάνοια· πρέπει, με βαθιά συντριβή ψυχής, να εξομολογηθούμε τις αμαρτίες μας, ώστε να εξαλειφθούν.»

«Δεν πρέπει πλέον να παραμένουμε επάνω στο μαγεμένο έδαφος. Πλησιάζουμε ταχέως στο τέλος της δοκιμαστικής μας περιόδου. Ας διερευνήσει κάθε ψυχή: Πώς στέκομαι ενώπιον του Θεού; Δεν γνωρίζουμε πόσο σύντομα τα ονόματά μας μπορεί να ληφθούν στα χείλη του Χριστού και οι υποθέσεις μας να κριθούν οριστικά. Ποιες, ω ποιες, θα είναι αυτές οι αποφάσεις; Θα καταταχθούμε με τους δικαίους ή θα αριθμηθούμε με τους ασεβείς;»

«Ας εγερθεί η εκκλησία και ας μετανοήσει ενώπιον του Θεού για τις αποστασίες της. Ας αφυπνισθούν οι φύλακες και ας δώσουν στη σάλπιγγα βέβαιο ήχο. Πρόκειται για μια συγκεκριμένη προειδοποίηση την οποία οφείλουμε να κηρύξουμε. Ο Θεός προστάζει τους δούλους Του: “Βόησον δυνατά, μη φεισθής, ύψωσον την φωνήν σου ως σάλπιγγα, και ανάγγειλον εις τον λαόν μου την παράβασίν των, και εις τον οίκον Ιακώβ τας αμαρτίας αυτών” (Ησαΐας 58:1). Πρέπει να κερδηθεί η προσοχή του λαού· εάν αυτό δεν γίνει, κάθε προσπάθεια είναι μάταιη· και αν ακόμη άγγελος εξ ουρανού κατέβαινε και τους μιλούσε, τα λόγια του δεν θα ωφελούσαν περισσότερο απ’ ό,τι αν μιλούσε στο ψυχρό αντί του θανάτου.»

«Η εκκλησία πρέπει να αφυπνισθεί προς δράσιν. Το Πνεύμα του Θεού δεν μπορεί ποτέ να έλθει, έως ότου αυτή προετοιμάσει την οδόν. Πρέπει να υπάρξει ειλικρινής έρευνα καρδιάς. Πρέπει να υπάρξει ενωμένη, επίμονη προσευχή, και διά της πίστεως διεκδίκησις των επαγγελιών του Θεού. Πρέπει να υπάρξει, όχι ένδυσις του σώματος με σάκκον, όπως κατά τους αρχαίους χρόνους, αλλά βαθιά ταπείνωσις ψυχής. Δεν έχουμε ούτε τον πρώτο λόγο για αυτοσυγχαρητισμό και αυτοεξύψωση. Πρέπει να ταπεινώσουμε εαυτούς υπό την κραταιάν χείρα του Θεού. Αυτός θα εμφανισθεί για να παρηγορήσει και να ευλογήσει τους αληθινούς εκζητητάς.» Selected Messages, βιβλίο 1, 125, 126.